

Arrest

nr. 155 486 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) verzoeker zijn identiteit niet kan aantonen; (ii) geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker beweerde vluchtroute; (iii) geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas, zoals omstandig wordt toegelicht, (iv) hij geen enkel bewijs aanbrengt van zijn beweerde problemen, en (v) in zijn hoofde een redelijk intern vestigingsalternatief is.

2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een

ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn feitenrelaas, het volharden in zijn reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift beweerd wordt dat verzoeker niet in staat is om documenten uit zijn thuisland te bekomen en de afwezigheid van identiteitsdocumenten de gegrondheid of geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in het gedrang brengt, kan hij niet overtuigen gelet op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die hij met dergelijke bewering niet ontkracht enerzijds, en gaat hij eraan voorbij dat alle motieven samen moeten gelezen worden anderzijds. Immers, en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft hij geen geloofwaardige verklaringen afgelegd over de kern van zijn asielrelaas, met name zijn voorgehouden vervolging door de Taliban.

De Raad benadrukt voorts dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en dat verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

De Raad merkt nog op dat van verzoeker wel degelijk verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis afdoende nauwkeurig kan toelichten.

3. Verzoeker weerlegt noch ontkracht met concrete elementen en gegevens de motivering met betrekking tot het redelijk intern vestigingsalternatief.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij weliswaar geen identiteitskaart kan voorleggen doch dat zij voldoende kennis van haar land van herkomst ten toon heeft verspreid en dit in aanmerking moet genomen worden.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt gesteld: *“Waar in het verzoekschrift beweerd wordt dat verzoeker niet in staat is om documenten uit zijn thuisland te bekomen en de afwezigheid van identiteitsdocumenten de gegrondheid of geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in het gedrang brengt, kan hij niet overtuigen gelet op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die hij met dergelijke bewering niet ontkracht enerzijds, en gaat hij eraan voorbij dat alle motieven samen moeten gelezen worden anderzijds. Immers, en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft hij geen geloofwaardige verklaringen afgelegd over de kern van zijn asielrelaas, met name zijn voorgehouden vervolging door de Taliban. De Raad benadrukt voorts dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en dat verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658). De Raad merkt nog op dat van verzoeker wel degelijk verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis afdoende nauwkeurig kan toelichten.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze motieven en ze werpt er geen ander licht op.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 9 september 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS